

NOVICE Z GORICE

Neža Sečnjak, 5. d

GLASILO OŠ GORICA, LETNIK I, ŠTEVILKA 1 – december 2020

DRAGA BRALKA, DRAGI BRALEC!

Novo šolsko leto je prineslo veliko novih idej, glave so spet polne domišljije in otroška ustvarjalnost komaj čaka, da pride na plano. Pred vami je prva številka šolskega literarnega glasila Novice z Gorice. Z velikim veseljem sem jo prebrala od prve do zadnje strani.

V času pouka na daljavo smo se učitelji in učenci naučili uporabljati nekatera orodja, ki so lahko zelo uporabna, predvsem kot popestritev tega, kar v šolah delamo. Upam, da se kmalu vrnete vsi v šolo in bomo znali iz koronskega časa potegniti nekaj teh pozitivnih reči in narediti šolo za vse malo bolj zanimivo.

Do takrat pa ostanite močni, pogumni in zdravi ter si privoščite veliko toplih občutkov kljub drugačnemu mesecu decembru.

Naj vam bo branje glasila v užitek.

*„Tisoč in tisoč zvezd je nad nami,
tisoč in tisoč zvez med nami,
da gre po svetu – rama ob rami – svetloba z nami.”
(Tone Pavček)*

Barbara Trebižan, ravnateljica

POZDRAVLJENI MLADI IN MALI: LITERATI, LIKOVNIKI, ŠPORTNIKI, NARAVOSLOVCI ...

Pred nami je čas obdarovanj in pričakovanj. Najlepša darila so tista, v katera vtakemo niti svoje ustvarjalnosti in so plod naše domišljije.

Prva številka glasila je tako nastala ravno v prazničnem decembru. Tu je zbrano vse tisto, kar je nastalo pod mentorstvom učiteljev in z neskončno domišljijo naših učencev. Likovni izdelki se prepletajo z literarnimi, športne aktivnosti s preživljanjem časa v naravi.

Ob prebiranju glasila si želimo, da si podarite katero od zapisanih pripovedk, se ustavite ob fotografiji in se spominjate vseh trenutkov, preživetih v naravi; se vprašate, če branju res posvetite dovolj časa ... Lahko pa si nadenete predpasnik in s pomočjo napisanih receptov presenetite sebe in svoje bližnje.

Nenazadnje pa boste prav ob prebiranju naših Novic ugotovili, da lahko vsi, odrasli in otroci, prav s pomočjo naše domišljije in ustvarjalnosti drug drugemu polepšamo sicer negotove čase.

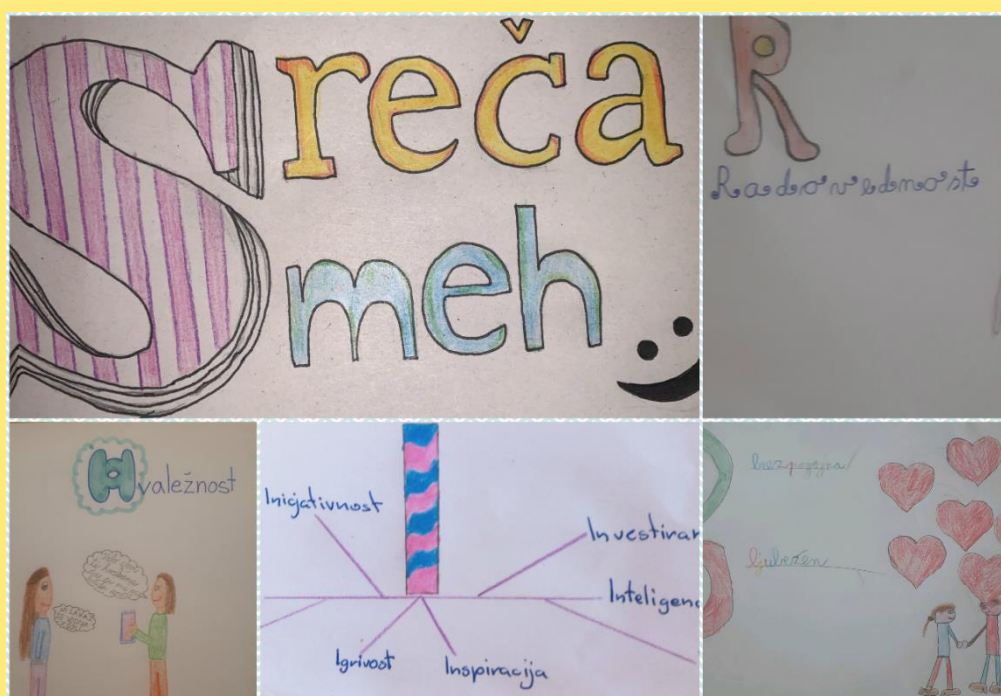
Sandra Omladič, urednica šolskega glasila

BONTON IN VREDNOTE Z ROKO V ROKI

V danih razmerah smo izvedli tudi dan dejavnosti na daljavo. Učenci predmetne stopnje so spoznavali BONTON z različnih vidikov: bonton v gledališču, za mizo, pri športu, **bonton na spletu** ... V ta namen so jim zunanji izvajalci predstavili (ne)varnost na spletu; učitelji so za posamezne oddelke pripravili različne delavnice, povezane z bantom.

Sedmošolci so povezali banton z vrednotami, pri čemer je nastala ABECEDA VREDNOT.

BONTON PRI POUKU NA DALJAVO IN DRUGOD – šestošolci

Šestošolci so spoznali tudi, da lahko majhna pozornost ljudem spremeni dan in jih pozitivno presenetiti. V ta namen so svojim bližnjim, prijateljem in sošolcem namenili lepo besedo.

Ema Koletnik, 6. a

Anej Rodić, 6. a

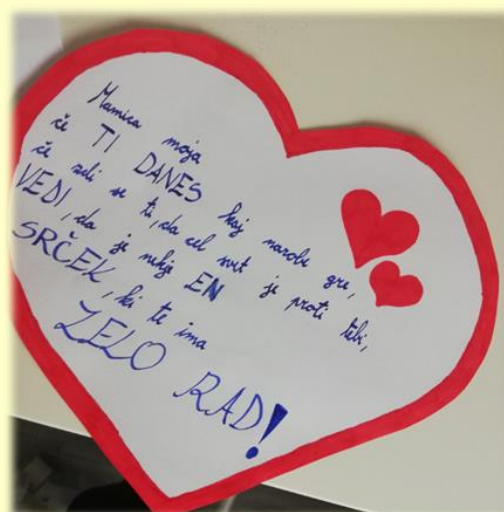
Shaia Križan, 6. c

Nuša Ramšak, 6. c

Nina Stopar, 6. c

Kaja Ludvik, 6. c

BONTON V NARAVI

Naravoslovni dan prvošolcev je potekal v gozdu, kjer so raziskovali, prepoznavali drevesa in plodove, uporabili naravne materiale za muziciranje, za poligon in za ustvarjanje slik iz naravnih materialov. Nastali so čudoviti izdelki.

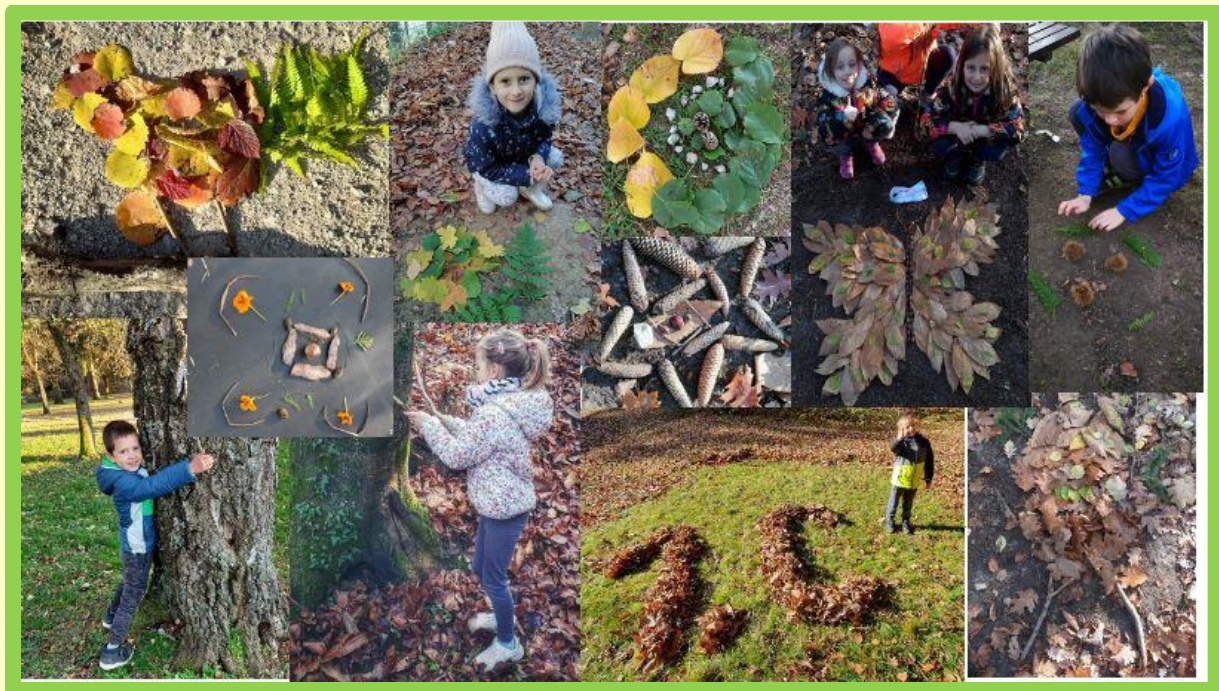
1. A

1. B

1. C

1. D

BRANJE – NEMINLJIV KOŠČEK OTROŠTVA

Učenci predmetne stopnje so se z veseljem odzvali na literarni natečaj o branju, ki ga je razpisala OŠ Frana Metelka Škocjan.

V nadaljevanju so predstavljeni delčki njihovih razmišljanj o branju.

»Z branjem gradimo svetove in spoznavamo tistega, v katerem živimo. Vračamo se v preteklost, razmišljamo o prihodnosti in se učimo za današnji dan. A se mnogokrat zgodi, da pozabimo imeti radi zgodbe in knjige. Več ne cenimo zlogov, ki jih je pesnik skrbno povezal v rimo, in si ne podarimo časa, ki bi ga lahko preživeli na poteh domišljije.«

Povzeto iz razpisa v okviru projekta »Metelkovo pero«

SEDMOŠOLCI O BRANJU

MOJA NAJBOLJŠA PRIJATELJICA – KNJIGA

Že kot mala sem rada poslušala pravljice, ki so mi jih brali starši, vzgojiteljice, stari starši ...

Kdaj se je začela moja bralna pot? Bila sem stara štiri leta in v vrtcu je vsak teden en otrok dobil nalogo, da mora s škratom Biserom iti na pohod, zraven pa nesti knjigo. To je bila takrat moja najljubša naloga. S starši smo odšli na kratke, včasih pa tudi na daljše sprehode. Zraven smo vzeli škrate Bisera in vsakič novo knjigo. Izbrala sem knjige pravljic, v katerih so nastopali pravljичni junaki, kot so Rdeča kapica, Trnuljčica, Sneguljčica in sedem palčkov, Alica v čudežni deželi ... Sprva so mi te knjige brali starši, potem pa sem se začela učila brati. Z mami sva vsak teden hodili v knjižnico in si tam izposodili knjige.

Ko sem bila stara pet let, pa sem imela zelo super vzgojiteljico, ki je spodbujala branje. Pri njej smo imeli malo bralno značko. Tako sem se zelo hitro naučila brati velike in male tiskane črke.

Veliko že znamo, ampak naše znanje je le kapljica iz morja znanja. Kaj bi bilo, če ljudje ne bi znali brati?

Branje je zaklad, ki ga je treba izkoristiti.

Lina Rupreht, 7. b

SOBA BREZ KNJIG JE PODOBNA TELESU BREZ DUŠE!

Že od majcenih nog mi je mama brala in si izmišljala razne zgodbe. Ni minil večer, ko mi ne bi prebrala pravljice, pa četudi je bilo že pozno. Brez branja sploh ne bi mogla zaspati. Ob tem sem si v glavi ustvarjala slike, zato jih knjige sploh ne bi potrebovale. Vse pravljice, ki mi jih je mama brala, so imele pomirljive konce, zato sem spala kot polh in sanjarila o princesah in princih, o pošastih in živalih. Že prebrane zgodbe se nikoli nisem naveličala. Vsakič, ko sem jo slišala ponovno, sem jo poslušala z enakim zanimanjem, kot da je nisem še nikoli slišala.

Že v prvem razredu sem spoznala, kako rada imam pisanje domišljjskih spisov. Zaradi maminega branja sem imela ves čas kaj za pisati. Težak je bil in mi je še danes le začetek: »O čem naj pišem? Kako začeti? Kako končati?« A ko enkrat začnem pisati, ne moram nehati. Kar samo se »pelje in pelje«.

Do zdaj sem prebrala že ogromno knjig. Starejša kot sem, boljše se mi zdijo knjige in bolj in bolj jih razumem. In seveda tudi jaz poznam ta občutek, ko te knjiga »potegne vase«, saj se mi to pogosto zgodi. Ko enkrat začneš, ne moreš končati. Nekatere knjige, ki sem jih prebrala, imajo zelo močna sporočila, ki si jih ni težko zapomniti, a nekatera je težko razumeti. Od nekdanj so me zanimale bolj zabavne knjige, pisane na šaljiv način, najrajši pa imam znanstveno fantastiko.

Ko berem, razmišljam, kako so si pisatelji lahko izmislili kaj tako fantastičnega. Kako so sploh prišli do takih idej? Knjige lahko iz nas izvabijo čisto prava čustva, kot npr. jok ter smeh ... To so čarovnije knjig! In ne znam si razložiti tega, kako lahko samo z nekaj stavki ganeš človeka do solz.

Lucija Prelog, 5. d

Olja Erlah 7. b

DEVETOŠOLCI O BRANJU

Za veliko ljudi so knjige le skupek črk. Ena sama črka sama po sebi nima prav nobenega pomena. A v trenutku, ko jih združimo in dodamo kakšno vejico ali piko, se lahko spremenijo v besede, povedi, stavke, verze, kitice in rime, ki jim ni konca.

Naši predniki so dajali svoja celotna premoženja, včasih tudi življenja, da je slovenščina lahko zaživela kot državni in drugim jezikom enakopravni jezik. Čeprav je jezik, ki ga uporablja zelo majhen odstotek svetovnega prebivalstva, so v prav našem, nekoč kmečkem in nevrednem jeziku, nastala dela, ki jih je mogoče primerjati z deli v kateremkoli drugem jeziku.

Z branjem lahko, pa tudi če samo za trenutek, izginemo s tega sveta in se poglobimo v deželo, kjer nemogoče ne obstaja. H knjigam se lahko zatečemo vsi, ko si želimo trenutek miru. Z branjem krepimo naš besedni zaklad in domišljiji pustimo prosto pot. Knjige predstavljajo velik del našega življenja.

Ana Krenker, 9. a

Ko sem pričela z branjem, se nikakor nisem mogla ustaviti, saj me je knjiga tako pritegnila, da sem se enostavno sprostila in uživala v branju.

Kot že zelo majhno dekle sem vzljubila branje ter prebrala mnogo knjig. V svojem prostem času sem po dve uri ali več preživljala čas ob branju, saj mi je to prinašalo samo pozitivno energijo in veselje. Še pred spanjem sem namesto gledanja televizije raje prebrala kakšno knjigo. Vsako leto sem v šoli opravila tudi bralno značko, za katero smo prejeli nagrado. **Med poletnimi počitnicami sem na plaži prebrala zelo veliko knjig, saj me je knjiga veliko bolj pritegnila kot pa morje.** Vendar se je to sčasoma začelo spreminjati. Sedaj preberem manj knjig, kot sem jih nekoč. Še sama ne vem, zakaj, ampak več časa porabim za želeni učni uspeh.

Zavedam se tega, da branje prinaša zelo velik besedni zaklad, kar je osupljivo in zelo dobro za nas.

Urša Koren, 9. b

Če si se kot otrok tesno povezal s pravljičami in knjigami, ti te začnejo nuditi uteho. Po drugi strani lahko do knjig čutiš odpor. Če kot otrok nisi bil povezan s knjigo, je velika verjetnost, da ti branje ne bo blizu. Moje osebno mnenje je, da se tisti otroci, ki niso bili povezani z branjem, kasneje težje učijo brati in se tako tudi nasploh težje učijo.

Ljudje, ki čutijo do branja odpor, imajo svoje hobije in svoje metode za sprostitev. Meni pa sprostitev pomeni čas zase, ko se usedem na posteljo, vzamem v roke knjigo in berem. Pustim, da gredo vse misli iz moje glave in samo berem. Največ knjig preberem med poletnimi počitnicami. Navadno se odpravim na plažo, si pogrnem brisačo in me ni mogoče odtrgati stran od knjige za skoraj cel dan. Najraje berem kriminalne romane.

Kakorkoli – branje je pomembno. Z njim se srečujemo vsak dan. V celem dnevu preberemo vsaj eno besedilo. Ni nujno, da je napisano v knjigi ali reviji. Lahko je telefonsko sporočilo, vozni red, položnica. Navsezadnje se z branjem tudi sporazumevamo. V preteklosti so pisali pisma, v sedanjosti pogosteje pišemo telefonska sporočila.

Oblike knjig se spreminjajo. Velike knjige z usnjenimi platnicami so se

Nace Potočnik, 5. d

spremenile v manjše knjige s kartonastimi platnicami, v zadnjem času pa je popularno postalo tudi branje e-knjig. Še posebej sedaj med epidemijo koronavirusa si ljudje iz knjižnic izposojajo gradiva v elektronski obliki. Vsekakor so e-knjige dobra izbira, ampak menim, da zaenkrat še ne morejo nadomestiti knjig, ki jih lahko primemo v roke. E-knjige bodo v prihodnosti verjetno bolj priljubljene. Ne glede na to, v kakšni obliki knjige bodo, bo branje vedno zelo pomembno.

Inja Ramšak, 9. b

Branje je res nekaj posebnega. Veliko ljudi se zateče h knjigam, da bi pozabili na svet in na vse skrbi ali probleme. Knjige ti dajo domišljijo in košček tvojega popolnega sveta, kjer poteka svet po tvojih pravilih ali pa si preprosto zamisliš svoj mali raj. In to moč ti lahko da ena sama knjiga.

Nekateri ljudje radi berejo zgodovinske, leposlovne, tehnične, fantazijske knjige; romane, stripe, časopise, revije, novice ... Nekateri pa si preprosto ustvarijo svojo domišljijo s fotoknjigo.

Tisti ljudje, ki ne znajo brati (malčki), pa zelo radi poslušajo. Ljudje (ne vsi) odraščamo z branjem, s tem se učimo o svetu, preberemo pomembne stvari. **Z branjem lahko dosežemo vse. Ali pa se skrijemo pred problemi.** Knjige ti lahko velikokrat pomagajo pri stresu. Saj ko bereš, posvečaš vso pozornost knjigi. Tako stres izgine, vsaj za nekaj časa.

Branje je pomembno, da najdemo sami sebe.

Eva Rednjak, 9. b

Moji prvi bralni koraki so bili prijetni. Mama je vedno dejala, da sem se zelo rada učila in **sem komaj čakala, da bom zmogla samostojno brati.**

Sprva sem rada brala, vendar me je čez leta branje knjig začelo malce dolgočasiti. Čez čas sem ponovno začela brati. Najbolj so me privlačile knjige iz kakšnih filmov, kot so Harry Potter ali Kralj Arthur, o katerih sem zelo rada govorila s prijatelji. Spoznala sem tudi prijateljico, ki rada bere enake knjige kot jaz. Postali sva zelo dobri prijateljici in vedno govoriva o kakšnih knjigah, ki jih prebereva. Včasih se zgodi, da si izposodiva enako knjigo in tekmujeva, katera jo bo prva prebrala in katera si največ zapomni. Mislim, da bi morali v prihodnosti brati več, saj bi tako spoznali, kakšen je svet v knjigah ...

Branje se mi zdi zanimivo in zabavno.

Astrid Grobin, 9. a

ŠESTOŠOLCI O BRANJU

Neža Sečnjak, 5. d

Mene knjige spremljajo že od rojstva in še prej. Moja mami mi je veliko pela in pripovedovala že takrat, ko sem bil še v zavetju njenega trebuha.

Tudi kot malčku sta mi mama in oče brala knjige. Zvečer smo se vsi zbrali v moji sobi, legli, nato pa sta mi starša večer za večerom brala razne pravljice in zgodbe. Bilo je odlično. Zame so bili to nepozabni trenutki. Ko sem določeno zgodbo oz. pravljico slišal že velikokrat, sem se jo naučil na pamet. Tako sem že pri dveh letih in pol urno pripovedoval pravljice. Ni mi bilo težko, saj sem to počel z vsem veseljem in z željo po uspehu. Moja mami še zdaj hrani en posnetek tega mojega čebljanja.

Leta so minevala in odšel sem v šolo. V šoli sem vsako leto z veseljem opravil bralno značko in kasneje še domače branje. Na koncu četrtega in začetku petega razreda me je prijatelj navdušil za branje slavne knjige Harry Potter. Tako sem pričel z zanimanjem in pričakovanjem »požirati« stran za stranjo. Nato sem še sam navdušil drugega prijatelja. Ko sem prebral eno knjigo, sem že hitel v knjižnico po naslednjo. Prebral sem vseh osem delov. Pri branju knjig sem opazil, da se zelo razlikujejo od filma. Zame je bilo branje veliko bolj doživeto.

Še vedno si v mestni in šolski knjižnici rad sposodim kakšno knjigo in jo preberem. **Sedaj se s starši zopet ob večerih zberemo in za spremembo jaz berem njima. Ob tem zelo uživamo.** Ko berem knjigo, se počutim veselega, vznemirjenega in navdušenega. Pri knjigah mi je vseč, ker si lahko sami ustvarjamo sliko dogajanja, kar pri filmu ni mogoče. Všeč mi je tudi to, da te knjiga popelje v povsem drug in zanimiv svet.

Maj Pongrac, 6. b

SAMO TI SI, KI OPAZUJEŠ ZGODBO

Moje potovanje v svet branja se je začelo pri petih letih, ko sem iz radovednosti hotel brati. Brati sem želel, da bi vedel, kaj pomenijo vsi ti znaki, ki so bili marsikje. Takrat je moja mama obesila čudovit barvni plakat na vrata moje sobe. Na njem so bili razni meni znani predmeti, pod njimi pa barvno napisane prve črke teh predmetov. Tako sem se nekega dne iz radovednosti naučil vso abecedo. V tistem času sem bil zelo ponosen na moj majhen podvig, ki mi je odprl vrata v domišljjski svet branja. Ves navdušen sem odprl knjigo pravljic, iz katere sta mi starša brala vsak večer, in začel brati. Sprva sem težko prebral prvo besedo tako, da bi sploh kaj razumel. V tistem trenutku sem ugotovil, da je branje veliko težje in počasnejše, kot sem prej mislil. Ni se mi sanjalo, zakaj bi sploh kdo hotel brati, če pa je tako naporno in počasno. Zvečer mi je mama spet brala mojo najljubšo pravljico Obuti maček. Takrat sem se spomnil, zakaj sem sprva sploh hotel brati. Naslednji dan sem spet poskušal brati in že mi je šlo malo bolje.

Po določenem času sem že znal počasi brati in sem lahko v vrtcu prebral kakšen stavek iz zanimivih živalskih albumov, za katere smo vsi v tistem času zbirali svetleče sličice. Kmalu potem se je začel prvi razred, katerega sem se zelo veselil. Komaj sem čakal, da bom lahko končno računal velike številke in dobil vse odgovore na moja vprašanja, ki so z leti sicer dobila odgovor, ampak so za njimi prihajala vedno nova. Takrat smo se pri slovenščini začeli učiti, kako pisati in brati. Brati sem znal počasi in razločno. Bil sem vesel in ponosen na svoje branje. Potem ko sem opravil bralno značko, nisem vedel, kaj naj berem, zato takrat še nisem veliko bral.

V drugem razredu so učiteljice hotele, da bi mi učenci vzljubili branje in pogosto brali. Zato so se odločile za nekaj podobnega tekmovanju. Vsak dan bi morali brati vsaj določen čas. Dobili smo liste v oblike preprostih hišk s kvadratkami. Dnevno smo lahko zapolnili samo en samcat kvadratek in pisanje za naprej ni veljalo. Zato smo morali brati vsak dan. Tisti, ki bi do konca leta zapolnil največ teh hišk, bi dobil nagrado. Na začetku so bili vsi zelo zagrizeni, ampak je sčasoma bilo vse manj in manj aktivnih tekmovalcev. Nisem popuščal in sem, ne da bi vedel, vzljubil branje. Na koncu leta sem zmagal in dobil nagradno knjigo. Naslov knjige je bil Neverjetna dejstva in jo imam še danes. Naslednje leto v tretjem razredu se je zgodba ponovila. Takrat mi je bilo branje že res všeč in sem rad bral, ko sem imel čas. Nisem več želel brati pravljic, zato sem povprašal atija, če pozna kakšno zanimivo knjigo. Tako sem spoznal zbirko Pet prijateljev. Ko sem prebral celotno zbirko, mi je oče priporočil knjigo Vinnetou. Moram priznati, da me je bilo takrat kar strah tega izziva, saj je bila knjiga debela in je imela drobne črke. Pisatelj Karl May

je zgodbo predstavljal v prvi osebi, zato sem se res vživel v enega izmed dveh glavnih likov v knjigi.

Šolsko leto se je hitro izteklo in napočil je čas za četrti razred. Takrat smo prvič ocenjevali branje pri slovenščini. Zahvalil sem se samemu sebi, da sem pred tem prebral že toliko veliko knjig. Takrat sem rad bral kriminalke in detektivske zgodbe. Poskusil sem brati še razne stripe, ampak niso bil ravno zame. Kasneje sem začel brati pustolovsko-fantastične romane kot na primer Okoli sveta v 80-dneh.

V petem razredu sem se malo izgubil, saj nisem več vedel, kaj rad berem. Samo, da mi je bila knjiga všeč. Tako sem nekega dne na policah videl knjigo Robinson Crusoe, ki spada med eno izmed mojih najljubših kot ostale, ki sem jih že omenil.

Sedaj sem v šestem razredu in večinoma berem fantazijske romane ali znanstveno-fantastične. Letošnje leto sem za bralno značko prebral knjigo Alkimist, ki pravi, da je vsak zmožen doseči, kar želi. Zgodba je bila zelo navdihujoča.

Ko berem knjige v tišini je skoraj tako kot, da bi odšel v svet domišljije, kjer izginejo vse skrbi. Ni nobenega ocenjevanja znanja. Samo ti si, ki opazuješ zgodbo.

Ne vem, kaj bom bral v prihodnosti. Knjižne police mi bodo same ponudile naslednjo knjigo.

Omar Mustafić, 6. b

Jaz zelo rad berem. Berem znanstveno fantastiko, pustolovske knjige, stripe ... Vsako knjigo pred začetkom branja prelistam. Pri izbiri si pomagam z zadnjo platnico, kjer je zapisana vsebina in tudi s pomočjo delavca knjižnice ter svojimi izkušnjami.

Rad spoznavam nove knjige. Najboljša zbirka knjig je zame zbirka Harry Potter, ker so vsebine zanimive, junaki so izmišljeni in po vsakem delu znane zbirke sem z veseljem pogledal tudi film.

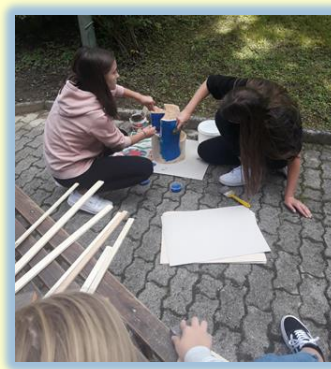
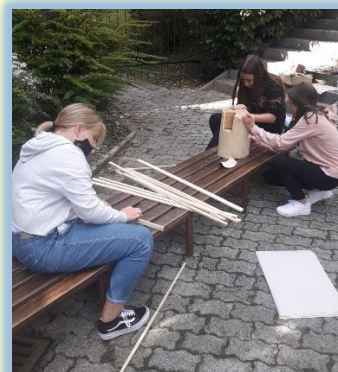
Ugotovil sem, da je v knjigi vse podrobneje napisano, v filmu pa kar izpustijo za njih »nepotrebne« dele.

Trenutno sem v potegavščini s knjigo Kolesar naj bo!

Luka Razdevšek, 6. b

KO SMO ŠE V ŠOLI BILI ...

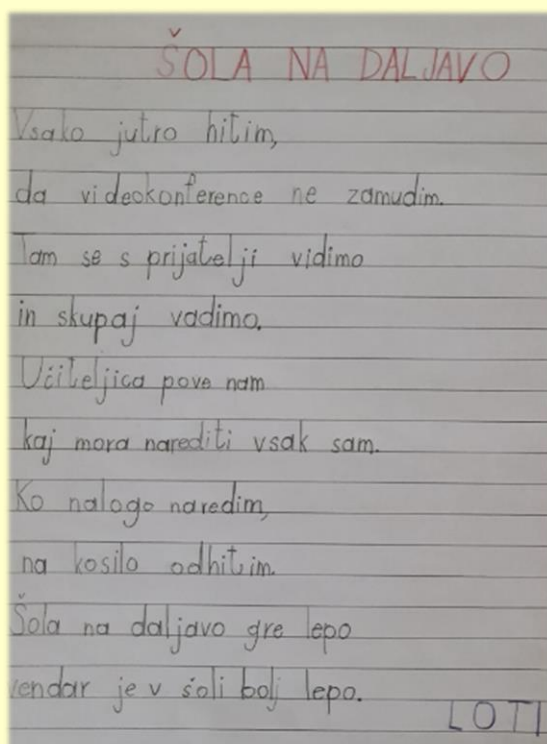
- USTVARJANJE V NARAVI: Učenci, ki obiskujejo LS2, so ustvarjali na šolskem dvorišču.
- EVROPSKI TEDEN MOBILNOSTI: slikanje s kredo na Titovem trgu.
- MALA NAPOTNIKOVA KIPARSKA KOLONIJA: ustvarjanje kipa z imenom PIKE.

POUK V ŠOLI ALI DOMA?

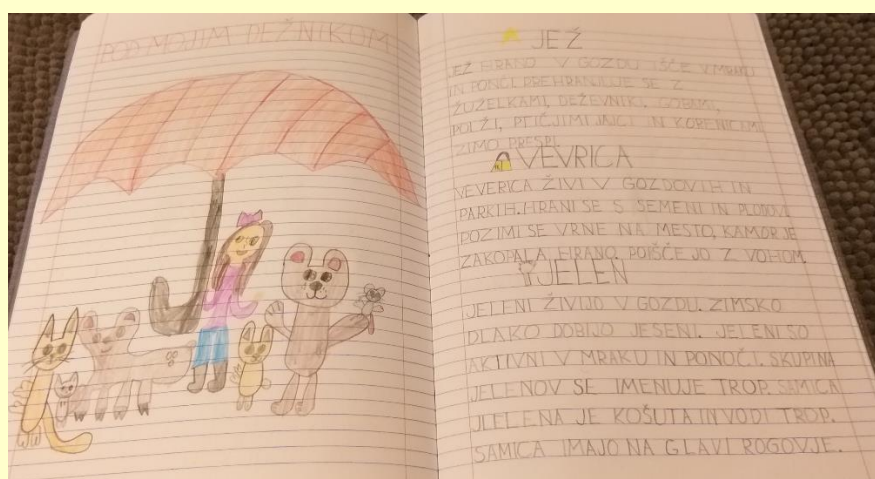
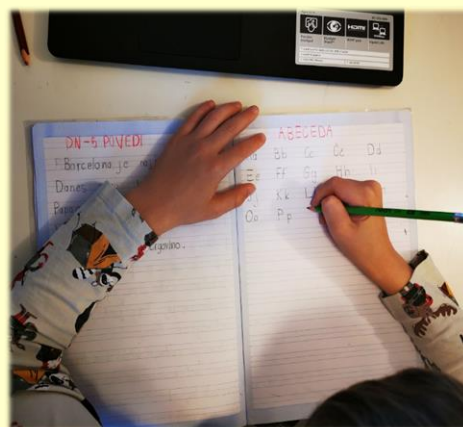
Mark Mahne, 2. d

Loti Žagar, 2. d

Jan Videmšek, 2. d

Edna Subašić, 2. b

Enis Mujačić, 3. a

Strip: ŠOLA NA DALJAVO

Ema Ravnjak, 5. b

NARAVA JE POLNA PRESENEČENJ

Nikolina Tešić, 1. c

Lara Forštner, 1. d

Ema Goršek, 1. d

2. RAZRED: NARAVA IN UMETNOST Z ROKO V ROKI

USTVARJAMO V NARAVI / LANDART 2. D 19.11.2020

Patrik Šprinžar

Eva Jan

Eva Podhovanik

Žan Lesjak

Mia Ramšak

Taj Korotančnik

Nace Preskar

Blaž Šmid Bezovšek

Loti Žagar

Tina Rednak

Zoja Koren Grenko

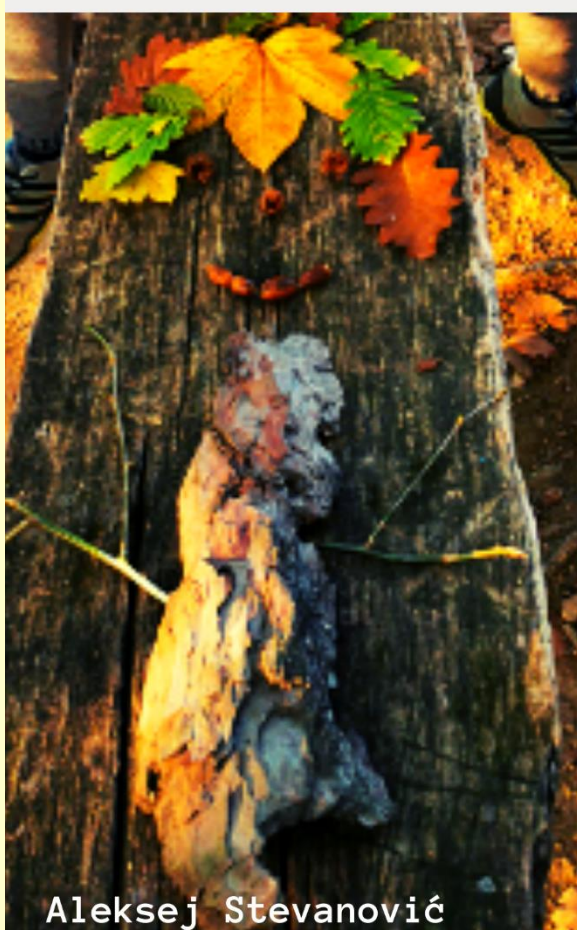
Mark Mahne

Tara Kerezović, 2. b

Klara Rošer, 2. a

Aleksej Stevanović

Sara Petković

Lovro Purg

MIŠKE, SIRČKI IN GOBICE

V nadaljevanju so predstavljena literarna in likovna poustvarjanja in potepanja.

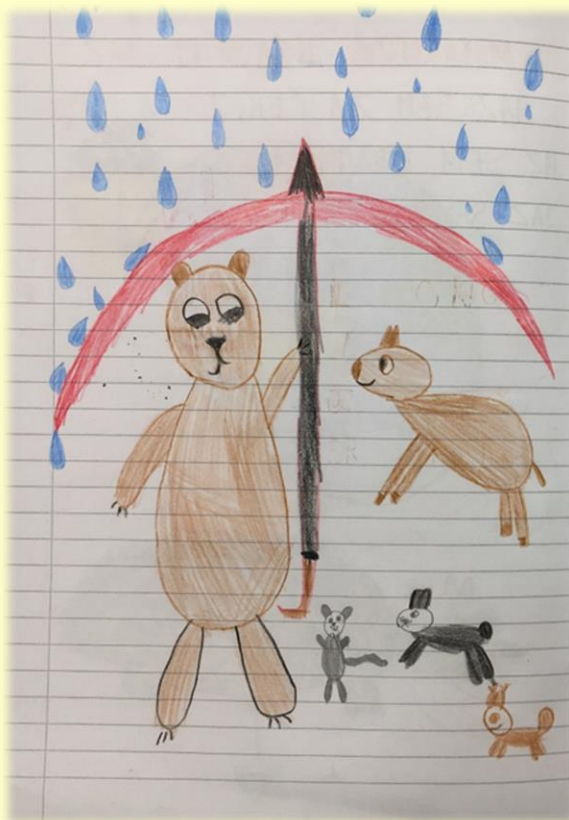
SIR

Tidel tirček – grem po sirček,
Tidel tot – vem za pot,
Tidel tovček – skozi rovček,
Tidel tet – v temno klet.
Tidel tuta – tam je skuta,
Tidel tov – tam je sol.
Tidel tesen – tam je česen,
Tidel rada – tam čokolada.
Tidel muza – tam koruza.
Tidel cesta – tam je presta.
Tidel tit – tam je rit.
Tidel tir – tam je sir.
Tidel tine – točim sline,
Tidel ti – že diši,
Tidel tezam – plezam, plezam,
Tidel tam – pa ga imam.

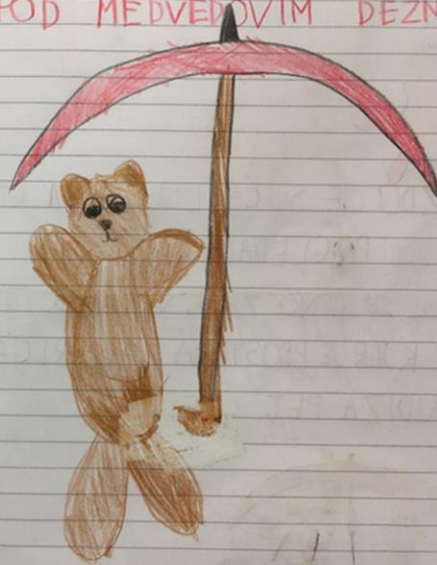
Priredba učencev 1. a (Anja Štefan: Sir)

Anika Juršnik Dolinšek, 1. a

S. MAKAROVIC
POD MEDVEDOVIM DEŽNIKOM

MEDVED JE ZA ROJSTNI DAN DOBIL
VELIK, RDEČ DEŽNIK.

V GOZDU JE SREČAL LISICO, KI GA JE SAMO
STROGO POGLEDA LA.

SREČAL JE SRNO, ZAJCA, VEVERCO, IN
MIŠKO, KJER JE PROSTORA ZA ŠTIRI, GA
BO TUDI ZA PET.

NASLEDNJI DAN SO ŽIVALI OBISKALE
PRUATELJA MEDVEDA.

LISICA JE LEGLA NA TLA, GLAVO JE
POLOŽILA NA TACE IN JE VES POPOLN
PELA ŽALOSTNE PESMI.

S. MAKAROVIC POD
MEDVEDOVIM DEŽNIKOM

MEDVED JE ZA ROJSTNI
DAN DOBIL VELIK, RDEČ
DEŽNIK.

V GOZDU JE SREČAL LISICO
KI GA JE SAMO STROGO POGLEDALA.
SREČAL JE SRNO, ZAJCA,
VEVERICO IN MIŠKO. KER JE
PROSTORA ZAŠTIRI GA BO
TUDI ZA PET.

NASLEDNI DAN SO
ŽIVALI OBISKALE
PRIJATELJA MEDVEDA.
LISICA JE LEGLA NA TLA,
GLAVO JE POLOŽILA NA
TACE IN JE VES POPOLDAN
PELA ŽALOSTNE PESMI.

Alina Muharemović, 2.c

Pekarna Mišmaš - prostorsko oblikovanje, 3. c

SVETLANA MAKARONIČ
PEKARNA MIŠMAŠ
NADALJEVANJE ZGODBE

Mišmaš se je tistega dne, odpravil s svojo kočijo in prijateljskimi miškami na dolga pot. Že dolgo nazaj je mamice slišal od vas, kaj imajo samo miške. Kde je, da bo tam dobil. Ko se je pripeljal v vas so ga miške začudeno gledale. m. Nikoli ne videli niso videli človeka. Mišmaš jim je povedal svojo žalostno zgodbo. Miške so mu dale maxin častni vaščam. Kmalu zatem je odprl svojo pekarno v

blizini vaše tržnice. Od tistega dne naprej so miške jedle najboljše kruhe in prave določ mackice.

Erazem Rožič, 3. c

Jovana Ratkovic, 2. b

GOBJI PLES (NADALJEVANJE ZGODBE)

V plesni dvorani je zelo živahno ...

Jurček Gobanček je zelo žalosten in sedi v kotu pri mizi. Do njega pride rumena goba. Čudno jo je gledal, saj je ni prepoznal. Goba se mu je predstavila, povedala mu je, da je lisička Rumenka.

Malo sta se pogovarjala. Zmenila sta se, da bosta plesala. Plesala sta celo noč in nekaj ur. Se veselila in poskakovala.

Bila sta srečna in nasmejana.

Mušnici Brini je bilo malo žal, ker je zavrnila jurčka Gobančka. Pogledala je po dvorani in iskala Vražjega gobana, a ga ni našla. Na pamet ji je prišlo, da bi se opravičila jurčku Gobančku. Jurček Gobanček je sprejel opravičilo. Povabil jo je domov na zabavo. Tudi lisičko Rumenko je povabil in ostale gozdne prijatelje. Zabava je bila še boljša kot prej.

Zabavali so se in živeli veselo do konca svojih dni.

Julija Pavič, 5. b

GOBJI PLES (NADALJEVANJE ZGODBE)

V plesni dvorani je bilo zelo živahno ...

Jurček Jure je žalostno stal ob strani dvorane. A svojo žalost je hitro pregnal. Šel je med plesoče gobe. Srečal je lisičko z imenom Lisa, ki je plesala sama. Seveda jo je takoj vprašal, če bi plesala z njim. Lisa je z največjim veseljem privolila. Šla sta na sredo dvorane. Plesala sta dolgo v noč, dokler nista postala žejna in šla do mize s prigrizki in pijačo. Ob mizi je stala tudi mušnica Mila, ki je iskala vražjega gobana Gorazda. Iskala ga je še dolgo, a ravno tako dolgo, da se je ples zaključil.

Mila pa zaradi zavrnitve prijaznega jurčka celo noč ni plesala.

Daša Prelog, 5. b

RAZLAGALNE PRIPOVEDKE

SEDMOŠOLCEV

VINSKA GORA

Nekoč pred davnimi časi so živeli trije bratje. Pri potepanju so srečali starca. Prosil jih je za malo kruha. Bratje so bili dobrega srca in so starca nahranili. Ta je v zahvalo vsakemu v roke nasul nekaj zrn in jim naročil, da ta doma zakopljejo v zemljo. Starejša brata sta zrnje vrgla proč, najmlajši pa ga je zakopal, kot mu je naročil starec.

Naslednje jutro je zrasel nenavaden grm. Zbudil jih je pogovor okroglih vijoličnih sadežev, ki so govorili: »Ptiči nas bodo napadli, rajši se gremo igrati v kadi, kjer se bomo lahko kopali.« Bratje so poskusili sadeže in bili so jim zelo všeč. Začeli so se ukvarjati z razmnoževanjem okroglih vijoličnih sadežev, ki so jih poimenovali grozdje. Grm pa so poimenovali trta. Zvečer se je lahko slišal glasen pogovor med grozdi, kar tekmovali so, kdo bo večji. Tako je čez leto dni tisto območje postalo polje trt. Ptiči so kmalu ugotovili, da je grozdje zelo dobro in so se dogovorili, da ga bodo šli rabutat. Bratom to ni bilo všeč in so naredili klopotce, ki so z glasnim ropotom odganjali ptiče. Tako so grozdi imeli mir pred ptiči. Prišla je jesen in grozdje so obrali. Grozdi so bili veseli, saj jih je že pošteno zeblo. Ko pa so jih v kadi zmleli, jim ni bilo všeč, saj so iz prelepih okroglih oblik postali čisto zmečkani. Ker pa so bili vsi enaki, jih to niti ni več motilo, pa še želja po kopanju se jim je izpolnila. Ko je začel mošt vreti, pa so skoraj pobegnili iz kadi.

Bratje so naredili vino, ker pa je bila nad vinogradi gora, so kraj poimenovali Vinska Gora. Še sedaj se v vetru sliši pogovor groznih jagod: »Bomo šle v sok ali vino, mogoče pa nas bodo dali za desert na mizo.«

Rok Klančnik, 7. b

KAKO NASTANE MAVRICA?

Pred mnogo leti so v daljni deželi, kjer je pogosto deževalo, ljudje pravili, da naj bi to deželo obletela vila. Večina ljudi temu ni verjela, zato je bila ta govorica pozabljena. Samo neki deček je močno verjel v to. Nekega dne je dejal: »Nekoč se bo zgodil čudež. Verjemite mi.« Nihče mu ni verjel, mislili so, da je nor, saj se v tej deželi, kjer je pogosto deževalo, še ni zgodil čudež.

Kar naenkrat je začelo liti kot iz škafo. Vsi ljudje so se poskrili v svoje hiške. Zagledali so deklico, ki je tekala po dežju in govorila: «Kmalu bo posijalo sonce!» Minilo je dobrih dvajset minut, ko se je to res zgodilo. Ljudje so stekli iz svojih hiš na dvorišče, da bi videli ta čudež. Tisti deček je ves presrečen dejal: « Sem vam rekel, da se tudi pri nas lahko zgodi čudež.» Sam pri sebi je vedel, da je to storila tista deklica, ki je bila v resnici vila. Tega si ni upal povedati, saj bi se vsi norčevali iz njega. Čisto vsi ljudje so bili na dvorišču, otroci so se igrali ... naenkrat pa je nebo preletela vila. Na nebu je pričarala barve. Bilo je nepozabno. Ob tem je zapela:

*»Ko dežek tih ti zarosi, ko sonček posije ti,
takrat pojavijo se barve, ki povedo ti,
da čudež se godi.
Sestavljajo jo rdeča, oranžna, rumena,
zelena, modra in vijolična - to je mavrica, seveda.
To kraljica je neba.
In če barvam ti slediš, prideš do mavrice.
Tam lep zaklad dobiš, če to ti le uspe.
Najdejo ga tisti le, ki zares verjamejo v te pravljice.«*

Vila je nato kmalu odšla, mavrica pa tudi počasi izginila.

Zdaj vemo, kako je nastala mavrica in da nam ob tem vila vedno zapoje. Veliko ljudi je že poskusilo najti zaklad, ampak nikomur še ni uspelo. Veliko sreče pri iskanju ...

Lina Rupreht, 7. b

ZAKAJ JE MORJE SLANO?

Pred davnimi časi, ko so še dinosavri travo pasli, so živeli Ognjenovi. Bili so družina velikanov, ki je za zajtrk pohrustala celega mamuta. Oče Plamen je bil postaven možakar, ki je lovil mamuta za zajtrk. Mama Smreka je lovila mamuta za kosilo. Sin Plamenček in njegova sestra Jelka pa sta lovila vsak svojega mamuta za večerjo. Zvečer so namreč jedli več, da niso bili ponoči lačni.

Plamen in Plamenček sta pogosto prenašala sol iz Strunjana do Jesenic. Nekega dne je Plamenčku padla vsa sol po tleh, vse posode, vsi žaklji, ki jih je nosil na hrbtu. Ujel ju je dež, zato sta se brez soli zatekla v bližnjo jamo. Dež je stopil vso sol in jo večino odnesel v bližnjo vas Piran, nekaj pa v soline. Dež je ponehal in oče ter sin sta začela iskati sol. Ker je nista našla, sta oba planila

v jok. Jokala sta tako dolgo, dokler nista potopila ves Jadran in del Pirana.

Nato sta se počasi in otožno napotila daljnemu domu naproti, kjer sta ju že pričakali jezni Smreka in Jelka. Takrat so se preselili v Strunjan in začeli delati na solinah.

Anže Brecl, 7. b

Tinkara Maher, 7. b

POL ZEL'A

Nekoč so živeli kmetje. Nekega sončnega dne so jih obiskali škratje, ki so povedali, da jih bo čez sedem tednov obiskala zelenjavna vila. Kmetje so bili začudeni.

Minilo je pet tednov, ko so jih škratje ponovno obiskali. Opozorili so jih, da morajo vzgojiti zelje. Ko ga bodo vzgojili, ga morajo razpoloviti na dva kosa. Kmetje tega niso naredili, ker so mislili, da se škratje hecajo. Minila sta dva tedna in škratje so napovedali prihod zelenjavne

Rok Klančnik, 7. b

vile. Kmetje so se ji priklonili in ji ponudili zelje v enem kosu. Zelenjavna vila se je razjezila in rekla, da imajo tri ure, da zelje razpolovijo na polovico. Če jim ne uspe, se jim bo nekaj strašnega zgodilo. Kmete je bilo strah pa so se podvizali razpoloviti zelje, ampak jim ni uspelo. Odpravili so se k zelenjavni vili, da bi ji povedali, da jim ni uspelo. Pri tem se je kmet, ki je nosil zelje, spotaknil. Zelje je padlo na tla in se ob tem razpolovilo.

Zelenjavna vila se jim je nasmehnila in rekla, da se bo ta kraj zdaj imenoval **Polzela**. Kmetje so se razveselili in si pripravili gostijo, na katero so povabili tudi škrate in zelenjavno vilo.

Amadej Javornik, 7. b

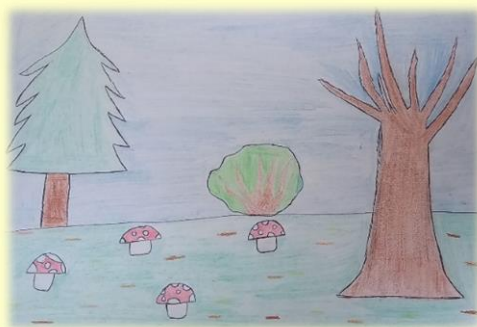
LOMBERT IN ČUDEŽNA MAVRICA

Za devetimi gorami in devetimi vodami je živila prisrčna družina malih čarobnih bitij, ki so jim rekli mali čarobni škratki. Vsak škratek je imel posebno moč, le najmlajši Lombert je ni imel. Zaradi tega je bil zelo žalosten in nekega dne se je odločil, da odide od doma.

Ker ni vedel kam oditi, se je najprej odpravil k svojemu najboljšemu prijatelju medvedku Albertu, ki mu je svetoval, naj gre obiskat čarovnico Frejo. Pot do nje pa ni bila tako lahka, saj je bila polna ugank. Hodil je tri dni in tri noči. Ko pa je končno le prišel do nje, je bil ves premražen in sestradan, zato ga je Freja prijazno povabila v hišo. Dala mu je nekaj toplega za pod zob. Ko se je najedel in pogrel, ji je povedal celotno zgodbo o tem, da le on v celi družini nima nobene čarobne moči, zaradi česar je zelo nesrečen. Dala mu je čarobni prašek in lonec ter mu rekla, da ga mora, ko bo deževalo, odnesti na rob gozdne jase. Ko bo lonec postavil na tla, naj vanj da mavrični prah in si nekaj zaželi. Takrat bo posijalo sonce in na nebu se bo pokazala čudovita mavrica. Njegova želja bo takrat uresničena. V zameno pa mora do konca svojega življenja čuvati zaklad na koncu te mavrice.

Vendar pa Lombert ni bil zadovoljen, saj ni mogel več videti svojih prijateljev. Odločil se je, da bo prekršil dogovor med sabo in Frejo, da bi lahko obiskal svojo družino. Bilo je jutro in si je mislil, da ob taki uri nihče ne bi prišel ukrast zaklada. Ko je bil že na pol poti do doma, se je nad gozdom zgrnila gruča temnih oblakov in cel gozd je zajela huda nevihta. Takrat pa je izginila tudi mavrica. Lombert je komaj našel zavetje. Skril se je v jami lisice Kreške. Tam ga je pričakala Freja, ki ni izgledala preveč zadovoljna s škratkovim dejanjem. Odločila se je, da škratku vzame vse čarobne moči, on pa bo do konca svojih dni nesrečen taval po svetu in iskal lonca zaklada na koncu mavrice.

Tinkara Maher, 7. b

Nika Lesjak, 7. b

KAKO JE KRAJ BOROVNICA DOBIL SVOJE IME?

V majhni vasici sta živela mož in žena, ki sta bila revna, a dobrega srca. Dneve in noči sta garala na majhni kmetiji, ki sta jo imela. Nekega lepega dne pa se jima je nasmehnila sreča in rodila se jima je drobna deklica. Imela je zlatorumene lase in velike škrlatne oči, zato so ji dali ime Borovnica. Starša sta jo vzgojila v pametno in delavno dekle, ki je bila za povrh še izjemno lepa. Prav vsi v vasi so jo oboževali. Vsem je nesebično pomagala.

Kadar pa ni imela polnih rok dela, je zahajala k starki, ki je živela na robu gozda. K tej ženici ni zahajal nihče od vaščanov, saj se jim je zdela skrivnostna. Nekateri so tudi pravili, da je čarovnica.

Borovnica je k njej zahajala, ker je poznala njeno skrivnost. Ženica je znala pripravljati zdravilne zvarke, tudi take, da bi mrtve vrnili nazaj k življenju. Deklica se je pri njej učila pripravljati različne zdravilne napoje. Starka jo je učila o zdravilnih zeliščih in rastlinah, o živalih, kaj je strupeno in kaj zdravilno, katere živali so prijazne in katere ne. Borovnica je pogosto hodila v gozd nabirat različna zelišča in gobe ter iz njih pripravljala različne napitke.

Nekega deževnega dne, ko je Borovnica prišla k starki, jo je videla nemočno in šibko ležati na postelji. Borovnica se je v joku sklonila k njej in jo vprašala, kaj lahko stori zanjo. Starka je dejala, da je žal prišla na konec svoje poti. Povedala ji je, da se približuje zlobni velikan, ki namerava uničiti vso vas, izgnati cesarja in se vseliti na dvor, kjer želi živeti. Povedala ji je za knjigo, ki je skrita na dvoru in v kateri bo našla rešitev, kako ugnati velikana, nato pa je starka zapustila svet.

Borovnica se je žalostna odpravila domov. Za besede starke se v tistem trenutku ni menila, saj je bila preveč žalostna.

Naslednje jutro so Borovnico zbudili kriki ljudi, saj je v vas res prišel velikan. Ljudje so bežali v gozd, velikan pa jih je preganjal. Borovnica je vedela, kaj mora storiti, zato je očetu in materi rekla, da mora opraviti pomembno nalogo, onadva pa naj se skrijeta v jamo blizu njihove kmetije. Videti je bilo, da Borovnica ve, kaj govori, zato sta jo takoj ubogala, sama pa se je hitro odpravil na dvor. Tekla je, kakor hitro so jo nesle noge.

Na dvoru so jo pred vhodom ustavili stražarji, ki sprva niso verjeli njenim besedam. Poklicali so princa, ki pa ji je takoj verjel in skupaj sta začela iskati knjigo, o kateri ji je pravila starka. Preiskala sta ves grad, a knjige ni bilo. Nato

pa se je princ spomnil na skrivno sobo na podstrešju, v katero mu je bilo od nekdanj prepovedano vstopiti. Previdno sta stopila v mračno sobo, polno pajčevine. Vrata za njima so se v hipu zaloputnila. Opazila sta zaprašeno knjigo, ki je bila na koncu sobe. Natančno sta si ogledala sobo in ugotovila sta, da je pot do knjige varovana s smrtonosnimi pastmi. Spretno sta jih premagala in prišla do knjige.

Knjiga je bila napisana v nenavadnem jeziku, katerega princ ni poznal. Borovnica pa se je spomnila, da jo je o tem jeziku učila starka. Kmalu je razbrala recept za poseben napoj, ki bo velikana premagal. Poiskala sta vse potrebne sestavine in pripravila napoj, ki sta ga dala v veliko steklenico. Med tem se je velikan nevarno bližal gradu. Razmišljala sta, kako naj velikanu podtakneta napoj in odločila sta se, da ga pričakata na stražnem stolpu pred vhodom v grad, ki je bil visok približno toliko kot velikan. Veliko sta tvegala in poklicala velikana. Ko se je približal, sta mu ponudila požirek v "dobrodošlico". Velikan je brez pomislekov zgrabil steklenico in jo izpraznil do dna ter odvrigel. Kmalu se mu je začelo vrteti in sedel je na tla. Napoj je pričel delovati in velikan se je pričel krčiti, dokler ni postal mali palček, ki je takoj zbežal v gozd.

Cesar, ki je vse to zaskrbljeno opazoval, je bil navdušen nad Borovničinim znanjem in pogumom. Še bolj pa je bil nad Borovnico navdušen princ, ki je o Borovnici že pred tem veliko slišal.

Kmalu sta se poročila in Borovnica je postala cesarica. Bila je znana po tem, da je bila pravična in prijazna. Ljudje so jo imeli zelo radi, še posebej pa sta bila nanjo ponosna oče in mati, ki sta z njo živela na dvoru.

Borovnici v čast so njeno rojstno vasico poimenovali Borovnica.

Olja Erlah, 7. b

ČAROBNI SVET VIL IN JUNAKOV

JAZ VILA

Naj vam povem zgodbo o nas, vilah, in o ljubezni mojega življenja.

Na Gorjancih smo se s sestrami vilami zgodaj zbudile. Vedno smo bile urejene in naše najljubše opravilo je bilo česanje las. Vsako od nas so krasili dolgi, gosti, zlatorumeni kodri in bela tančica, ki se je bohotala prav do gležnjev. Vile ne potrebujemo prav veliko hrane. Obedujemo le zvečer. Privoščimo si sadje in gorska zelišča. Najraje imamo grozdje. V podzemnih jamah čuvamo neprecenljivo zlato, srebro in bisere. Uživamo ob petju in plesanju, a ne maramo, če nas kdo pri tem opazuje.

Veselilo nas je, da so kmetje marljivo delali. Včasih smo jim svetovale, kdaj naj sejejo in kdaj naj obdelujejo svoje vinograde. Če so nas ubogali, smo jih nagradile z obilno letino. Vemo, da se nas kmetje tudi malo bojijo. Naš zaklad je potrebno tudi kdaj sušiti na prostem. Najraje ga razstavimo na sončno lego. Če pa bi se slučajno kdo želel z njim okoristiti, mu zaklad ne bi prinesel sreče, ampak bi ga to stalo življenja. Izjema so bili nedolžni otroci. Vedno sem se počutila zlobno, slabo in žalostno, ko se je kaj takšnega zgodilo. Obenem pa sem bila zadovoljna in pomirjena, da so otroci ostali nekažnovani.

Nekega dne sem opazila Petroviča. Spoznala sem, da je junak, ki še nikoli ni prelil svoje krvi za krščansko vero. To mi je bilo na njem izredno všeč, a bila sem potrta, saj za vile velja, da ne smemo ljubiti in se poročiti.

Po hudem boju s Turki sem svojo ljubezen zdravila in negovala vsako noč. Seveda sem skušala biti neopazna, a me je moj junak prepoznal in poljubil, medtem ko sem spala. Spremenila sem se v običajno dekle in postala sem Petrovičeva žena. To me je zelo osrečilo. V vasi sva kupila veliko posestvo, na katerem sta se nama čez tri leta pridružili dvojčici. Bila sem hvaležna, da smo bili zdravi in da sta rasli v ljubeči družini.

Kaj pa vile? Vile so svoje poslanstvo prestavile v sosednjo vas. Imela pa sem še vedno občutek, da nas ponoči opazujejo in varujejo.

Tonja Juršnik, 7. a

PODOBE JESENI

BUČE, BUČKE ...

Lucija Prelog, 5. d

Eva Goršek Trap, 5. d

Tinkara Gril, 5. d

Maja Hvalica, 1. a

VELENJE – KAKO DOBRO GA POZNAMO?

Pri učenju me je zmotil telefonski klic. Bila je moja učiteljica. Vprašala me je, če bi bila pripravljena pokazati Velenje svojemu novemu sošolcu iz Anglije. Seveda sem rekla, da bom to naredila z veseljem, saj sem vedela, da bo to odlična pustolovščina.

S sošolcem sva se dobila pred šolo. Najprej sem mu pokazala najbližjo znamenitost. To je Šaleški grad. Povedala sem čisto vse, kar sem vedela o njem. Nato sva se z lokalcem peljala do centra. Tam sem mu razkazala Titov trg. O Titu sem povedala, da je bil glavni v Jugoslaviji, nekdanji državi, ki jo je vodil. Sprehodila sva se tudi do promenade, kjer mu je bilo zelo všeč. To je tudi eden od osrednjih delov centra, kjer se dogajajo razne prireditve.

Nato sva odšla v Hotel Pako, kjer sva pojedla kosilo ter se posladkala z najboljšim sladoledom, ki mu je bil zelo všeč. Za sošolca je bil to najboljši sladoled, kar jih je kdaj jedel.

Ogledala sva si še knjižnico, knjigarno, razne trgovine in zdravstveni dom. Pogledat sva šla glasbeno šolo, saj je tudi sam igral kitaro. Povedala sem mu, da igram citre. Bil je zelo presenečen. V bistvu sploh ni vedel, kaj so to citre. Ko je zagledal Velenjski grad, si je zaželel, da bi se odpravila tja. Tam je občudoval razne starinske stvari ter se zelo zabaval. Nato sva se odpravila do Velenjskega jezera. Menda še nikoli ni bil na nobenem jezeru, saj prihaja iz Londona, skozi katerega teče reka Temza.

Nazadnje sva odšla v Sončni park, nato pa nazaj do šole. Zahvalil se mi je za čudovit dan. Doma sem razmišljala, kako lepo je bilo. V bistvu sem razmišljala tudi o tem, da bi bila po poklicu vodička Velenja.

Pika Nogavička v 1. b

Eva Avberšek, 6. a

Pred nekaj dnevi je prišel k meni na obisk moj prijatelj iz Anglije. Želel si je, da mu razkažem naše čudovito mesto.

Najina pot se je začela na Velenjskem gradu, kjer sva si skupaj z vodičem najprej ogledala zunanost gradu. Grad ima izlivnice, od koder so spuščali vroče olje na sovražnika. Ker je postavljen na veliki pečini, ima dobro lego. Ogledala sva si tudi notranost gradu, kjer sva občudovala velike afriške zbirke in okostje mastodonta.

Pot sva nadaljevala pri trgu Josipa Broza Tita. Povedal sem mu, da je bil Tito predsednik nekdanje Jugoslavije. Ko je umrl, se je Slovenija odcepila od Jugoslavije, ki nas je nato napadla. Na srečo smo Slovenci zmagali in postali samostojna država. Nato sva odšla v čokoladnico Lucifer in spila kakav ter se sladkala s čokoladicami.

Ko sva prišla do Velenjskega jezera, sva hitro čofnila v vodo ter se osvežila. Razložil sem mu, da je to jezero nastalo zaradi izkopavanja premoga. Veliko hiš se je ugreznilo. Včasih so v to jezero odlagali pepel, dokler ni prišlo do zelene revolucije.

Predstavil sem mu tudi bajko o zelenem pozaju, ki je v starih časih bival v jezeru in strašil tamkajšnje prebivalce. Prebivalci so se odselili, zmaj pa je popil celo jezero. Ker se v vodi ni mogel več hladiti, je okamenel in padel v jamo, v jezero pa sta spet pritekla bližnja potoka Lepena in Sopota.

Najina pot se je končala v Muzeju premogovništva Velenje. Tam sva videla, kako so delavci v starih časih garali in trpeli. Prav zasmilili so se nama. Mojega prijatelja je bilo najbolj strah premikajočih se tal, ki so prikazovala potres v rudniku. Ko smo prišli do jedilnice, se je zelo razveselil. Povedali so nam, da je to najgloblja jedilnica v Sloveniji. Zelo je bil navdušen nad stroji, ki jih rudarji uporabljajo danes.

Dežniki 1. b

Na koncu najinega lepega izleta sva šla na obilno večerjo v Vilo Herberstein. Prijatelj je bil nad Velenjem zelo navdušen, saj ni mogel verjeti, da lahko v tako malem mestu doživiš toliko lepih stvari.

Jakob Kranjc, 6. a

KER ZA RAČUNALNIKOM SEDIMO MI, NAM ŠPORT NE UBEŽI!

POTEPANJA 1. A

POTEPANJA 1. B

POTEPANJA 1. C

POTEPANJA 1. D

URŠKA 19. IN 21. STOLETJA

Pri urah slovenščine so osmošolci spoznavali, brali in deklamirali Prešernovega Povodnega moža. Skozi pesem so tudi več izvedeli o našem največjem poetu.

Ljubljana, 15. 7. 1830

Dragi dnevnik!

Včeraj je bil res popoln popoldan. Na Starem trgu se je odvijal ples. Seveda vsak dan izgledam zelo dobro, ampak včeraj sem bila pa izjemna. Najlepša daleč naokoli. Tega me ni sram priznati, saj je ni žene, ki bi se lahko kosala z menoj. In tako sem včeraj prispela na ples. Pa mine pet minut, dvajset minut in na koncu ena ura, jaz pa nisem še niti enkrat zaplesala! Pa seveda ne zato, ker me nihče ne bi povabil... Vsi možje so že pristopili do mene, z različnimi prošnjami, a sem vse zavrnila. Kaj pa bi, ko pa so bili čisto pod mojimi standardi. Res je težko biti prelep za ta svet.

Čez nekaj časa, ko sem se še zadnjič ozrla po plesišču, pa se je kot strela z jasnega ob rumeni mizi pojavil mož, ki mu ni bilo enakega. Seveda so se vse deklice začele ozirati za njim, kar me je še bolj spodbudilo, da ga moram dobiti. Moj pogled in oči so ga takoj premamile in povabil me je na ples. Rekel mi je, da prihaja od zelo daleč, a da je celo tam slišal govorice o moji lepoti. Si predstavljaš?! To je seveda potrdilo moje prepričanje, kako izjemna sem. In že sva se zavrtela, tako urno, da sem še komaj videla, kje sem. Vse je šlo tako hitro, da nisem opazila, da je glasba potihnila. Zatem se je moj soplesalec ujezil, češ, čemu ni glasbe. Godci so seveda takoj začeli ponovno igrati, a nekaj se je spremenilo. Oblaki so se potemnili, zaslišalo se je grmenje ter šumenje naraščajočega potoka. Bilo je zelo zastrašujoče, zato sem se zdrznila. Soplesalec je to opazil, saj me je takoj pomiril, da naj se ne bojim, naj le plešem naprej. A kljub temu nisem mogla več plesati, saj sem mislila, da mi bodo noge odpadle, ko pa sva se tako hitro vrtela. Prosila sem ga, da malo počijeva. A zopet mi je rekel, da naj le plešem naprej. No, potem sva plesala vse hitreje in hitreje in to je tudi vse, česar se zadnjega spominjam.

Za mano je lepa in čudna nedelja obenem.

Ti kmalu spet pišem.

Uršika (Ota Erlah, 8. c)

Ljubljana, 16. 8. 2020

Dragi dnevnik!

Včeraj je bila res nepozabna noč. Čeprav sem si obljubila, da ti ne bom nikoli več pisala, saj to res ni več moderno, se moram nekomu zaupati. No, včeraj sem se, potem ko sem si nadela svojo najnovejšo, najlepšo obleko ter uredila frizuro in make up, odpravila do nočnega kluba. Seveda nisem šla peš, temveč z najnovejšim avtom, saj bi si s hojo lahko umazala novi par petk. To bi bila polomija!

V klub sem prispela okoli devete ure. Bila sem še zgodnja, zato se še nisem obremenjevala, zakaj ni nobenega, meni primerne fanta. Čez čas me je začelo že skrbeti, saj še vedno ni bilo nikogar. No dobro, saj so bili in tudi vsi so hoteli plesati z mano. Ampak halo?! Kako naj jaz, takšna boginja lepote plešem s takšnimi povprečnejši? Čas sem si potem malo krajšala s telefonom ter na Instagramu in Snapchatu posnela par storičev. Za tem mi je bilo spet dolgčas, zato sem se malo razgledala po prostoru. Mize so bile ob stenah, na sredini je bil prostor za plesalce (trenutno so se tam vrtele same zgube), na začetku pa je bil "šank". Glasba je bila sicer po mojem okusu, a kaj, ko nisem imela nikogar za plesati! To je res nepravilno! Zato sem se odpravila proti izhodu, tam pa sem se po nesreči zaletela v fanta, ki je bil tako lep, da sem se celo jaz zmedla. Takoj je opazil mojo lepoto in me povabil na pijačo. Tako sem si ga pobliže ogledala. Na desni roki je imel velik, lep tatu, čudovite temne lase in elegantno črno jakno. Povedal mi je veliko o sebi in večina stvari je bila vseč tudi meni. Kaj ne bi bila perfekten par? No, že sem ga hotela povabiti na ples, ko mi je predlagal, da greva en krog z njegovim motorjem. To me ni kaj prida presenetilo, saj se mi nihče ne more upreti. Zatem sva sedla na motor in se odpeljala. To ter nekaj močnih luči je pa tudi vse, česar se nazadnje spomnim. Čudno, ne?! No predvidevam, da sva se zaletela, saj sem se zbudila v bolnišnici. Ob postelji je bil šopek s kartico, na kateri se mi je fant, ki sem ga včeraj spoznala, opravičil in obljubil, da me kmalu obišče.

Adijo do naslednjič!

Uršika (Ota Erlah, 8. c)

JAZ – URŠKINA PRIJATELJICA

Ljubljana, 1835

Dragi moj prijatelj,

danes sem opazovala čudoviti ples, ki se je odvijal tukaj v Ljubljani. Tja so šli samo tisti, ki so imeli poseben položaj, ne kdorkoli. Ljudje so se na ples odpravljali s svojimi prijatelji, družino itd. Medtem ko sem opazovala, kdo vse je prihajal na ples, sem opazila Urško v njeni dolgi rdeči obleki in z dolgimi skodranimi lasmi. To dekle je na vsakem dogodku, prisežem. Kamorkoli grem, je tam tudi ona in zavrne vsakega fanta, ki jo vpraša, če bi šla ven na pijačo ali pa na kakšen zmenek.

Da bi bolj uživala v dogodku, se nisem ukvarjala z njo, sploh je nisem gledala. Vsi so se lepo imeli in se zabavali. Opazila sem, da je tudi Urška našla svojega čudovitega fanta, zaradi katerega je zavrnila vse ostale. Z njim je plesala sredi mesta in dogodka. Bila sta v središču pozornosti, vsi so ju gledali, kako plešeta. Kar naenkrat se je njun tempo plesa začel pospeševati. Glasbe ni bilo več, ker glasbeniki niso mogli več slediti njunemu tempu, njune noge so bile hitrejšje. Na Uršikinem obrazu se je videlo, kako utrujena je postala, zato je hotela odnehati, ampak ji fant ni pustil. Namreč še hitreje sta začela plesati, tako hitro sta plesala, dokler nista zginila s plesišča. Vsi so bili v šoku zaradi tega, kar se je zgodilo. Nihče ni mogel verjeti svojim očem. Meščani, ki so ples opazovali s svojih teras, so pohiteli na ulico, da bi videli, kaj se je zgodilo. Tudi sama sem pohitela na prizorišče. Poklicali smo policijo, da bi rešili stvar, ampak tudi oni niso vedeli, kam in kako sta izginila plesalca.

O tem dogodku še kar razmišljam in skušam najti kako razlago, ampak mi nič ne pride na misel. Še kar sem v šoku zaradi tega. Kaj pa ti misliš, da bi lahko bilo?

Lepo te pozdravljam.

Emira Velagić, 8. a

Ljubljana, 3. 5. 1830

Ljubljeni Dnevnik!

Danes ti bom povedala nekaj, čemur še sama komaj verjamem. Lahko ti namignem, da bom govorila o Urški (to je tista mladenka, ki mi je speljala fanta).

Že navsezgodaj zjutraj me je zbudil glasen hrup. Pogledala sem skozi okno in opazila veliko ljudi, ki so pripravljali trg za vsakoletni ples. Na žalost se ga letos nisem udeležila, ker je moj plesalec Jaka zbolel, sama pa tudi ne bi šla.

Po kosilu so se ljudje že začeli zbirati. Vsi so se zelo lepo oblekli, ampak Urška je zagotovo izstopala. Njena obleka je blestela bolj kot zvezda danica in njena šminka je bila bolj rdeča od krvi. Takrat sem šele ugotovila, kaj je moj bivši videl na njej. Pa tudi en lep možak je postopal po trgu. Zgledal je zelo vzvišeno in njegov klobuk je dal vedeti, da ima denarja na pretek. Ogledoval si je Urško, ona pa njega. Po minuti strmenja je le pristopil k njej. Ne vem točno, kaj sta se pogovarjala, ampak Urškine oči so se močno svetile. Bilo je očitno, da je Urški ta postaven možki všeč. Začela sta plesati. Najprej lepo počasi in sproščeno. Nato pa se več ni videlo, kdaj noga udari tla. Vrtela sta se tako močno, da ju je lastni veter dvignil v nebo. Od začudenja so godci nehali igrati, plesalcem pa je "čeljust padla na tla". Možakar se je razjezil na godce, vendar nisem povsem prepričana, zakaj. Nato so pridirjali veter, grom in dež. Prestrašena Urška je prosila moža, da si malo odpočijeta. On pa ji je dal vedeti, da se ji ne piše dobro: "Ne boj se mojega vršenja in grmenja! Še malo pa prideva do Turčije, kjer Sava se v Donavo izlije!" Takrat me je močno zaskrbelo za Urško, ker se je pokazalo, da s tem možakom ni šale.

Tisti čas sta se začela vrteti še hitreje proti Ljubljani. Zavrtela sta se trikrat ter se potopila v vodo. Vsi smo bili začudeni. Nekateri so celo skočili v Ljubljano in hoteli poiskati dekle, a ga niso našli.

Res upam, da Urški ni hudega, čeprav mi je speljala fanta.

SE SLIŠIVA!

Tia Lončarič, 8. b

VELIKE SLADKE SKRIVNOSTI MALIH KUHARJEV

MAFINI S ČOKOLADO

SESTAVINE:

- 2 jajci
- 1 dl olja
- 18 dag moke
- 12 dag sladkorja
- 1 vanilij sladkor
- 1,5 dcl mleka
- 10 dag koščkov čokolade

POSTOPEK:

1. DAJ VSE SESTAVINE, RAZEN ČOKOLADE V VELIKO POSODO.
2. DOBRO STEPI.
3. V MASO VMEŠAJ NA KOŠČKE NAREZANO ČOKOLADO.
4. Z MASO NAPOLNI MODELČKE ZA MAFINE.
5. PECI NA 180° C 20-25 MINUT.

DOBER TEK!
ROŠER
KLARA

Klara Rošer, 2. a

ZDRAVI PIŠKOTI

SESTAVINE:

- 1 BANANA
- 15 g OVSENIH KOSMIČEV
- 1 ŽLICA ARAŠIDOVEGA MASLA
- VANILIN SLADKOR
- 35g BELJAKOVIN
- LIMONINA LUPINCA
- CINET
- ŠČEP LJUBEZNI

POSTOPEK:

1. VSE SESTAVINE DAJ V SEKLJALNIK
2. 2 MIN MEŠAJ, DA NASTANE GLADKA ZMES
3. NA PEKAČ DAJ PEKI PAPIR
4. Z ŽLICO OBLIKUJ PIŠKOTE
5. PECI NA 180°C 15 MIN

DOBER TEK
MARK P.

Mark Pungerčar, 2. a

Svit Djoredevič, 2. a

Sestavine:

- 210g ostre moke
- 55g masla
- ščepec soli
- ½ pecilnega praška
- 1 vanili sladkor
- 2 jajci
- 230g čokolade za kuhanje
- 80g sladkorja v prahu

RAZPOREDNIKI

Čokolado nalomimo na koščke in jo skupaj z maslom stopimo nad paro.
Ohladimo do mlačnega.
Medtem razžvrkljamo jajca, vanili sladkor, sladkor v prahu in ščepec soli.
Posebej pripravimo moko v katero vmešamo pecilni prašek.
Dodamo stopljeno čokolado z maslom, premešamo.
V koncu dodamo še moko.
Zastavimo v hladilnik, 4-5 ur.
Oblikujemo kroglice, pavaljamo jih v sladkorju v prahu. Kroglice zlagamo na pekač.
Pečemo pri 180°C, 10 minut.

Vita Tasič Mir, 2. d

KOKOSOVİ ROGLJIČKI

Sestavine:

- 300g moke
- 3 rumenjaki
- 180g masla
- 75g kokosove moke
- 150g sladkorja v prahu
- 1 vanili sladkor
- 1 žlička pecilnega praška

Postopek:

Vse sestavine zmešamo v posodi, da dobimo gladko testo. Testo damo v hladilnik za 20 min. Iz testa naredimo rogljičke. Peci 12 min na 175°C.

Žan Lesjak, 2. d

MASLENI PIŠKOTI

SESTAVINE

- 250g masla
- 125g sladkorja
- 1 zavojček vanilijevega sladkorja
- 400g moke
- sol
- 1 zavojček pecilnega praška
- moka za delovno površino
- sladkor za posipanje

Sestavine zmešamo skupaj, oblikujemo piškote in jih položimo v pekač.
Pečemo jih 25 minut na 150°C. posujemo s sladkorjem.

Jaka Podpečan, 2. d

LINSKE OČI

Sestavine:

- 400g moke
- 120g sladkorja v prahu
- 1 žlice soli
- 1 vanilini sladkor
- 2 rumenjaka
- 250g masla
- 220g masla

Priprava:

1. V skledo damo vse sestavine. Vse sestavine dobro zgnemo, da dobimo gladko testo.
2. Testo zavijemo v folijo in ga damo v hladilnik na 1 uro.

3. Testo vzamemo ven, ga razvaljamo, razrežemo z modelčkom in jih pečemo 180°C.

Eva Jan, 2. d

RECEPT ZA PALAČINKE

SESTAVINE:

- pol litra mleka
- 2 dag moke
- 2 jajci
- Sol
- Olje

POSTOPEK:

Vse sestavine zmešamo in pustimo počivati. V ponev vlijemo olje in segrejemo. Odvečno olje vlijemo v skodelico. V ponev vlijemo pol zajemalke mase in spečemo na obeh straneh. Palačinke namažemo z Nutelo in pojemo.

Urh Anžej, 1. d

MARMORNI KOLAČ

SESTAVINE:

- 4 JAJCA
- 2 JOGURTOVA LONČKA SLADKORJA
- 2 VANILJEVA SLADKORJA
- NARIBANA LIMONINA LUPINICA
- 1 JOGURTOV LONČEK MLEKA
- 1 JOGURTOV LONČEK OLJA
- 3 JOGURTOVI LONČKI MOKE
- POLOVICA PECILNEGA PRAŠKA
- 3 ŽLICE KAKAVA

POSTOPEK:

1. PENASTO UMEŠAMO JAJCA, SLADKOR IN NARIBANO LIMONNO LUPINICO. NATO MED MEŠANJEM POČASI VLIJAMO MLEKO IN OLJE. NA KONCU PO ŽLICAH DODAMO MOKO, POMEŠANO S PECILNIM PRAŠKOM. POLOVICO MASE ZLIJEMO V POMASČEN IN POMOKAN MODEL ZA ŠARKELI. V DRUGO POLOVICO ZMEŠAMO KAKAV IN ZLIJEMO NA PRVO POLOVICO TESTA.
2. PEČEMO PRI 200 STOPINJAH Približno 45 minut.

Lana Kukovica, 2. d

OCVRTE JOGURTOVE MISKE

SESTAVINE:

2 JAJCI
2 ŽLICI SLADKORJA
1 NAVADEN JOGURT
1/2 PECILNEGA PRAŠKA
MALO NARIBANE LIMONE
ŽLIČKA RUMA
SOL
2 JOGURTOVA LONČKA
MOKE
OLJE

POSTOPEK:

1. Z MEŠALNIKOM
ZMEŠAMO JAJCI
IN SLADKOR.

2. DODAMO DRUGE
SESTAVINE IN DOBRO
PREMEŠAMO

3. MASO ZAJAMEMO
Z ŽLIČKO IN JO
POTOPIMO V VROČE OLJE
DA SE KAR SAMA ZVRNE
IZ ŽLICE.

4. CVREJO SE NA
170 STOPINJ OD 3 DO 5
MINUT.

DOBER TEKIL

Ela Benčič, 2. c

OCVRTE KRUHOVE ŠNITE

ČAS PRIPRAVE: 15-20 MINUT

SESTAVINE:

- TRI JAJCA
- 250 ML MLEKA
- SLADKOR
- 12 KOSOV KRUHA (4 ŽEMLJE)
- OLJE

PRIPRAVA:

V POSODI ZMEŠAMO MLEKO IN JAJCA. V ZMES POMOČIMO KOS KRUHA, DA SE NAPIJE. INGA POLOŽIMO V SEGRETO OLJE. NA OBEH STRANEH PEČEMO DO ZLATO RJAVE BARVE. ODLOŽIMO NA PAPIRNATO BRISAČKO IN POTRESEMO S SLADKORJEM. DOBER TEK!

Izak Jezernik, 2. c

ČOKOLADNO PECIVO NAŠE BABICE

SESTAVINE:

1 JOGURTOV LONČEK PŠENIČNEGA ZDROBA

1 JOGURTOV LONČEK SLADKORJA

1 JOG. LONČEK MLETIH OREHOV

1 JOG. LONČEK MLEKA

½ JOG. LONČKA OLJA

3 ŽLICE MOKE

2 JAJCI

1 PECILNI PRAŠEK

1 VANILI SLADKOR

2 VELIKI JABOLKI ALI 3 MANJŠE – NARIBANE

Vse sestavine zmešaš , jabolka primešaš na koncu. Maso vliješ v namaščen in pomokan pekač. Pečeš pri 180 stopinjah približno 40 minut. Pečeno pecivo na tanko premažeš z marmelado in preliješ s čokoladnim prelivom.

SESTAVINE ZA ČOKOLADNI PRELIV:

3 ŽLICE MLEKA

6 ŽLIC SLADKORJA – LAHKO MALO MANJ

12 DAG MASLA

10 DAG ČOKOLADE V PRAHU

Vse sestavine v loncu segreješ, da dobiš gladek tekoč preliv. Pecivo v pekaču preliješ in postaviš za nekaj ur na hladno. Ko postrežeš, lahko dodaš še kakšno žlico stepene smetane ali kepico sladoleda. **ODLIČNO!**

Dober tek vam želi učiteljica Breda!

NUTELLA

KOLAČKI

SESTAVINE:

200g MOKE
60g SLADKORJA
80g MASLA
150ml MLEKA
100g JEDILNE ČOKOLADE
1 VANILNI SLADKOR
1/2 PECILNEGA PRAŠKA
1 JAJCE
NUTELLA

POSTOPEK:

1. V MLEKU RAZTOPI
ČOKOLADO

2. RAZTOPI MASLO

3. VSE SESTAVINE
DAJ V VELIKO
POSODO.

4. DOBRO PREMEŠAJ

5. PRIPRAVI PEKAČ
Z MODELČKI

6. MODELČKE NAPOLNI
DO POLOVICE
DODAJ ŽLIČKO
NUTELLE

• NAPOLNI MODELČKE
DO VRHA

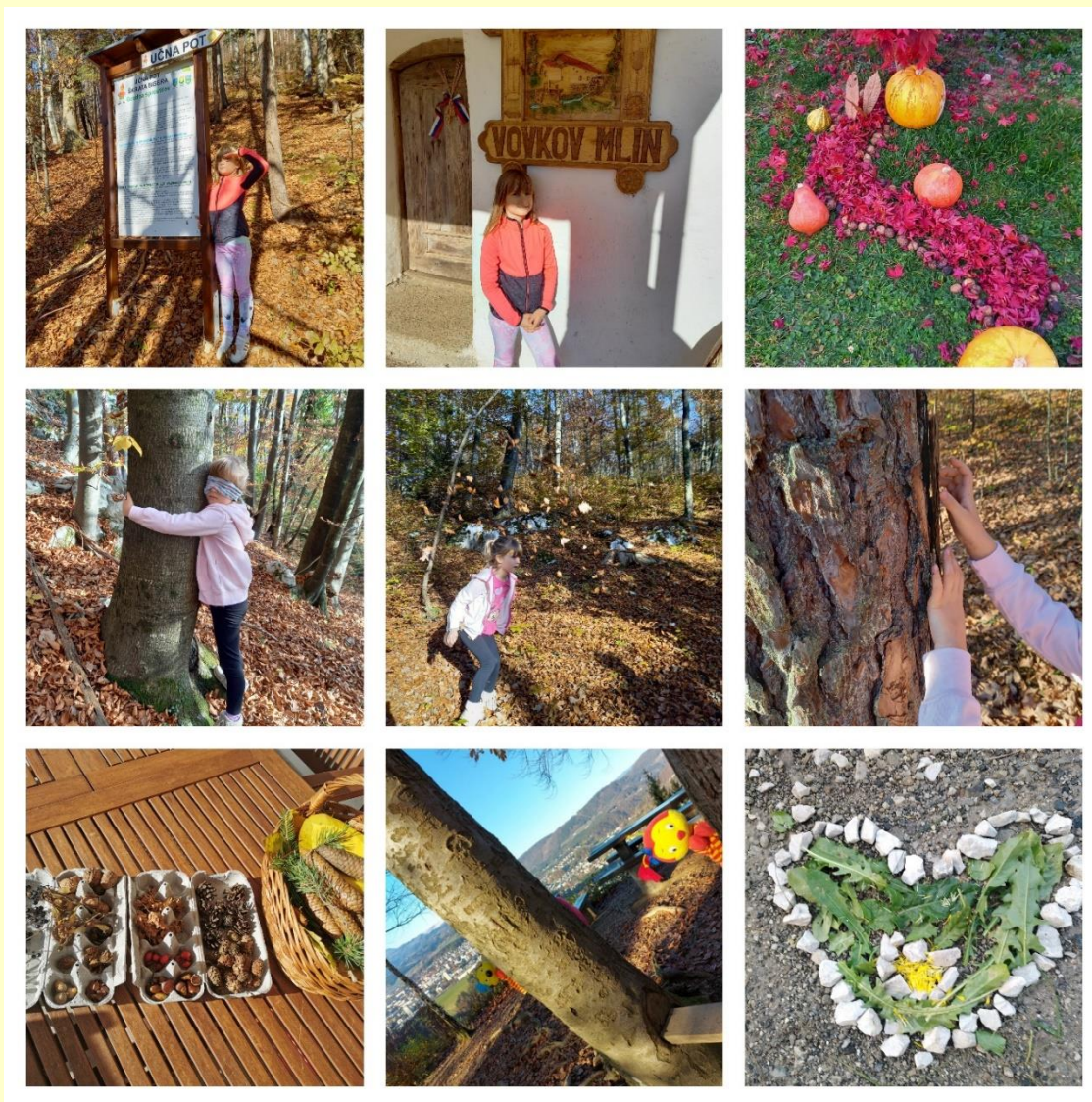
PECI 20-25 MIN
NA 180°C

DOBER TEK!

UČITELJICA
SONJA

Komisija je odločila, da nagradi naslednje prispevke:

- 1. TRIADA: LOTI ŽAGAR, 2. D**
- 2. TRIADA: OMAR MUSTAFIČ, 6. B**
- 3. OLJA ERLAH, 7. B**

Iskrene čestitke! Učenci bodo nagrade prejeli po pošti.

Učiteljice, ki so prispevale izdelke učencev (navedene po abecedi):

Danica ARZENŠEK, Nevenka BREŠAR, Sonja DREV EINFALT, Tjaša HOSTNIKAR, Ema HOZJAN, Saša KORENIČ, Nina KOŠICA, Brigita KOŽELJ, Sandra OMLADIČ, Jasna OVNIK, Vesna PENEČ, Lucija POTOČNIK, Lea STIPLOVŠEK, Štefka ŠTUKOVNIK, Jana TKAVC, Nataša TURK RIGA, Alenka VIDEMŠEK, Andreja VINTAR, Mojca ZAGOŽEN, Urška ZALEZNIK

ISKRENA HVALA!